

tenció suprema dels dirigents de la vida social, i que sobre d'ella s'edifiquen tots els pilars d'aquest andamiatge, i tothom sap, també, quin poc interès ha despertat als governants arreu del món i, per tant a la nostra terra.

La malaltia de l'individu aïllat, representa en el cercle de la seva llar, la malaltia d'un gran nombre de ciutadans en l'esfera àmplia d'un poble; si estudiem els conflictes d'ordre moral i material que provoca, referits no sols al pacient en si, sinó als familiars que el rodegen, veurem que tenen per a l'economia i per l'estat psicològic de la família en pes, idèntica representació que per a l'economia pública d'un gran poble té la malaltia d'un gran nombre de ciutadans.

Què passa, doncs, quan el cap de casa emmalalteix? En primer lloc, el trastorn físic en la salut del pacient, que, amb tot i ésser la causa de les altres que enumeraré, potser no representa el més cabdal; després, la depressió moral del propi malalt, que conscient dels seus deures com a ciutadà i com a cap de casa, sent volar la imaginació cap als seriosos compromisos que de la malaltia es deriven, com són, disminució o desaparició de la quantitat de diner que amb el seu treball aporta setmanalment o mensualment; i creació consegüent d'un problema econòmic seriós agreujat per l'augment de les despeses que la seva malaltia comporta, amb disminució de l'eufòria moral que tots els membres de la seva llar han de sentir en veure les circumstàncies que enderroquen la tranquil·litat d'esperit inherent a la salut completa. Des del punt de vista social, l'eliminació d'un element, en la producció general de la nació, i fins l'anul·lació d'una intel·ligència posada al servei de la collectivitat. Ara bé: podem dir que es presenten iguals factors depriments quan el cap de família sap que, cas d'estar malalt, se sent a cobert de tots els altres riscos que el de malaltia comporta?

Si se sap que l'assistència mèdica serà completa i que no tindrà de recórrer a la beneficència; si sap que, a més del jornal, té el subsidi, i inclús queda per als altres la indemnització, cas de mort, i que tot això podrà permetre-li fer front a la sobre despesa que s'originarà, el seu estat moral pujarà de to, i l'optimisme actuarà certament en la mida del seu valor d'agent terapèutic col·laborador dels que li proporcionen l'actuació del metge. És cosa sabuda la influència de l'optimisme i

la confiança en la salut del cos. A part d'això, quan el cercar remei per part de l'obrer no li representa un gran sacrifici, o mantes vegades un impossible, pot posar en cura precoçment afeccions que podrien ésser greus i fins mortals. Això condueix a considerar el paper preventiu que ha de tenir l'assegurança social de malaltia. La funció preventiva ha d'ésser primordial. A propòsit d'això, faré un esquema del valor que aquestes mesures preventives tenen per a la salut del poble, ja que de tal ens ocupem. A Catalunya, el Dr. Sicart creà a Mutual Salus, el juny de 1928, un centre, el primer entre nosaltres. A Nova York, l'any 1913, va organitzar-se el primer, anomenant-lo *Life Extension Institute* (Institut per a la prolongació de la vida). La *Life Extension*, l'any 1927, tenia afiliades 42 Companyies d'assegurança, que utilitzaven els seus serveis d'examen periòdic. És tal el seu valor, que aquelles no tenen inconvenient d'utilitzar-los tota vegada que es compensen llargament les despeses per l'avantatge de la prolongació de la vida dels seus assegurats, i s'ha observat que n'ha resultat una economia en la vida del 28 % en 5 anys. Establiu, doncs, que la del capital arriba a la suma de 126.000 dòlars; que, restant-los de les despeses dels reconeixements primitius i subsegüents en el grup de 6.000 assegurats, o siguin, 40.000 dòlars, queden, doncs, de benefici, 86.000 dòlars: per tant, la Companyia va realitzar el 200 per 100 del capital que havia compromès, després d'haver recuperat aquest capital.

L'assegurança social de malaltia, que forçosament ha d'estar planejada sobre la base de la medicina preventiva, ha de tenir una influència decisiva en la salut pública. El benefici d'una assistència precoç dels medis assegurats per la seva condició social, disminuiria o anul·laria el pauperisme, augmentant l'índex biològic i disminuiria el de morbiditat i mortalitat total. Si a això hi afegim el també benefici d'un pla terapèutic complet, prescindint del cost elevat de les despeses que ocasioni, es deixaran els centres de beneficència únicament i excusiva al servei dels indigents, i la càrrega d'aquesta beneficència disminuirà, quedant substituïda en gran part per la previsió, principi social lloable i modern que ha vingut a ocupar el lloc que en el segle passat tenia aquella.

(Acabarà el número vinent)